

Marad, amíg maradhat, mert egy váratlan pillanatban mégiscsak rádcsapódik az ajtó. S nincs tovább mit se nézni, se látni, se vizionálni. Csak valóságos képernyők vannak, melyeket jobb fal felé fordítani és letakarni. Azon az igazi, személyes és egyéni képernyőn pedig – hiába kapcsolódik be önmegélésünk ihletének ritka perceiben – már csak havazik, egyvégtében havazik. Végeérhetetlenül csak havazás, surrogás és recsegés, miközben mérhetetlen távolságra innen, Bécsben javában folyik a hagyományos újév napi hangverseny, valcerek, polkák és indulók peregnék ki a karmesteri varázspálcából. Mindez hajszálpontosan megkomponált derűs alakoskodás, megzenésített formája egy száz év előtti világ önmagáról szőtt delejes álmának. S ez a végeérhetetlen havazás, surrogás és recsegés a képernyőn egy idő után éppen olyan, mint a mi egész *sorsunk* leköttázhatatlan *szimfóniája*: egyadta zengő tombolás.

